

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512212436
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2512212436.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: A. B. C., bytom D. XXX, zastúpeného splnomocnencami: 1/ JUDr. Oľga Šajdíková, advokátka, so sídlom Bratislava, Nevädzová 5 a 2/ JUDr. Mgr. Michal Mrva, PhD., LL. M., Bratislava, Nevädzová 5, proti žalovaným: 1/ E. A. C., F., bytom C., G. XXXX/X a 2/ B. A., bytom C., G. XXXX/X, obe zastúpené splnomocnenkyňou: G. Lehnert, k.s., Bratislava, Carlton Savoy Building, Mostová 2, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 16. decembra 2014 č. k. 9C/327/2012-251, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh žalobcu (ktorým sa domáhal určenia, že žalobca a žalovaná 1/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX Správy katastra Hlohovec, k. ú. C. - rodinný dom so súp. č. XXXX, postavený na parc. č. 5911/19 a na parc. č. 5911/20 a garáže postavené na parc. č. 5911/18 v podiele 1/1), výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 100 % náhrady trov konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 80 z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel, § 39, § 41a ods. 2, § 628 a § 657 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zmien a noviel. Vecne dôvodil, že žalobca preukázal naliehavý záujem na požadovanom určení, keď v katastri nehnuteľností je vedená ako vlastníčka sporných nehnuteľností žalovaná 2/, pričom manželstvo žalobcu a žalovanej 1/ zaniklo rozvodom 23. júla 2012 a až rozhodnutím súdu dôjde k odstráneniu spornosti aktív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a navrhovaným určením v porovnaní s existujúcim stavom sa môže právne postavenie žalobcu zlepšiť a uspokojivo odstrániť jeho neistota, keďže žalobca a žalovaná 1/ by boli zapísaní ako bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností, čím by v rámci konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov do tejto masy patrili aj predmetné nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie dôvodil, že dokazovaním zameraným na financovanie výstavby nehnuteľností zistil, že predmetné nehnuteľnosti boli síce vybudované po uzatvorení manželstva, avšak výlučne z finančných prostriedkov žalovanej 1/, ktoré jej na tento účel poskytla žalovaná 2/. Žalovaná 2/ darovala na účel výstavby predmetných nehnuteľností žalovanej 1/ sumu vo výške 6.960.000 niekdajších Sk (z toho časť v sume 2.460.000

niekdajších Sk aj otec žalovanej 1/). Tvrdenia žalobcu, že zo strany žalovanej 2/ nedošlo k darovaniu peňazí, ale k pôžičke považoval súd prvej inštancie za nepreukázané, keď síce okrem darovacích zmlúv boli medzi žalovanými 1/ a 2/ uzatvorené aj zmluvy o pôžičke, avšak keďže ide o reálny kontrakt, bolo na žalobcovi preukázať, že na základe týchto zmlúv sa skutočne plnilo, t. j., že na základe zmluvy o pôžičky z 20. októbra 2001 žalovaná 2/ odovzdala žalovanej 1/ sumu 1.500.000 niekdajších Sk a na základe zmluvy z 19. júna 2002 sumu 2.000.000 niekdajších Sk. Žalobca dôkazné prostriedky na preukázanie týchto skutočností neprodukoval, pričom len tvrdil, že ich konanie bolo jasne motivované cieľom vyhnúť sa daňovej povinnosti, ktorá by sa platila ako daň z darovania. Súd prvej inštancie mal z výsluchu žalovaných 1/ a 2/ za preukázané, že vôľou žalovanej 2/ bolo finančné prostriedky výlučne darovať žalovanej 1/, čo potvrdzuje aj skutočnosť nimi uvádzaná, že by bolo nelogické uzatvoriť zmluvu o pôžičke len so žalovanou 1/ s úmyslom ju vymáhať, keď by mala nehnuteľnosť patriť aj žalobcovi, avšak bez akéhokoľvek záväzku voči žalovanej 2/. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. októbra 2010 sp. zn. 5MCdo/11/2009 a mal za to, že platí zastieraný právny úkon, t. j. úkon darovacej zmluvy, nakoľko takýto právny úkon zodpovedal vôli žalovanej 2/ darovať finančné prostriedky žalovanej 1/. K tvrdeniu žalobcu, že poskytol svoje výlučné finančné prostriedky vo výške 247.000 niekdajších Sk na výstavbu rodinného domu súd prvej inštancie uviedol, že z výsluchu žalobcu nemal preukázané, že by tieto finančné prostriedky boli použité na výstavbu domu, keď žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že z týchto finančných prostriedkov bola kúpená kuchyňa, vešiaková stena, vstavané skrine, žulová kuchynská doska, záloha na posteľ, komoda, rýchlovarná kanvica a tieto veci nepovažoval za súčasť predmetnej nehnuteľnosti ako vecí hlavnej. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že by nehnuteľnosti boli nadobudnuté z peňažných prostriedkov patriacich do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zmiešaných jeho finančných prostriedkov a finančných prostriedkov žalovanej 1/, návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 a § 151 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku a v konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku majú za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že právne významnou skutočnosťou v danej veci bolo posúdenie platnosti zmlúv o pôžičke, z ktorých bola financovaná značná časť stavby rodinného domu a garáže, ktorých určenia, že patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vo veci samej žalobca domáhal. K úvahám súdu, že vôľou žalovanej 2/ bolo darovať finančné prostriedky žalovanej 1/ nie uzatvárať zmluvu o pôžičke namietal, že nevie, aký bol skutočný úmysel žalovaných, avšak na zmluvách o pôžičke uzavretých medzi nimi v rokoch 2001 a 2002 je explicitne deklarovaný úmysel peňažné prostriedky požičať a nie darovať. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 21Cdo/4901/2007 a sp. zn. 29Cdo/457/2011, s ktorými sa prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a preto považuje predmetné rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že vôli účastníkov právneho vzťahu je možné dať prednosť, resp. zohľadniť pri interpretácii právneho úkonu len v tom prípade, ak je právny úkon z hľadiska svojho slovného vyjadrenia nejasný a táto vôľa účastníkov tohto právneho vzťahu môže prispieť k jeho objasneniu. Namietal i záver súdu prvej inštancie o konštatovaní, že nešlo o pôžičku, keďže žalovaná 2/ pôžičku od žalovanej 1/ nikdy nevymáhala a považuje za zarážajúce, že súd prvej inštancie opomenul skutočnosť, že žalovaná 1/ previedla na žalovanú 2/ rodinný dom ako aj garáž a v súčasnosti je ako vlastníčka týchto nehnuteľností evidovaná v katastri nehnuteľností práve žalovaná 2/ a je namiesto otázka, že ak nešlo o pôžičku, prečo žalovaná 1/ previedla na žalovanú 2/ vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam a to bezodplatne. Dodal, že súd prvej inštancie opomenul i skutočnosť, že ak z peňazí požičaných jednému z manželov bola nadobudnutá určitá vec alebo majetková hodnota, patrí aj táto hodnota do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tento záver vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu ČSSR z 28. novembra 1969, sp. zn. 8C/36/1969 a to je teda dôvod prečo by vec nadobudnutá z peňazí požičaných žalovanej 1/ ako jednému z manželov mala patriť aj žalobcovi a na tento judikát žalobca poukazoval, avšak súd ho opätovne prehliadal. Poukázal i na nesprávnu interpretáciu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR z 19. októbra 2010 vo veci sp. zn. 5MCdo/11/2009. Dal do pozornosti, že podľa § 39 OZ je absolútne neplatný aj právny úkon, ktorého obsah alebo účel síce nie je v priamom rozpore s dikciou zákona, ale svojím obsahom alebo účelom zákon obchádza. Právnymi úkonmi in fraudem legis sú teda také právne úkony, ktoré vo svojich dôsledkoch vedú k nedodržaniu zákona, v tomto prípade právny úkon formálne zodpovedá zákonnej norme, ale v konečnom dôsledku vznikajú, menia sa alebo zanikajú práva a povinnosti, ktoré sú v rozpore s účelom a zmyslom zákona.

Obchádzanie zákona je postavené na roveň konaniu v rozpore so zákonom, keďže právne úkony, ktoré odporujú duchu a účelu zákona, predstavujú materiálne rovnaké porušenie zákona, ktoré sú v rozpore priamo s dikciou zákonného zákazu. Absolútne neplatnou pre obchádzanie zákona je zmluva, ktorá síce neodporuje výslovnému zákazu zákona, ale svojimi dôsledkami smeruje k výsledku, ktorý zákonu odporuje. Poukázal na uzatváranie zmlúv o pôžičke a darovacích zmlúv medzi žalovanou 1/ a 2/, keď z ich konania je celkom zrejmé, že pri uzatváraní predmetných zmlúv bolo konanie jasne motivované cieľom vyhnúť sa daňovej povinnosti. Má za to, že žalované uzavreli v rokoch 2001 a 2002 okrem darovacích zmlúv aj zmluvy o pôžičke, pričom z týchto prostriedkov bola financovaná stavba rodinného domu a garáže, ktorých určenie že patria do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa žalobca domáha. Či už chceli žalované uzatvoriť zmluvu o pôžičke alebo išlo o simulovaný právny úkon, je zrejmé, že značná suma peňazí, z ktorých boli nehnuteľnosti postavené, patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, či už z titulu pôžičky alebo z titulu bezdôvodného obohatenia v prípade aplikácie ustanovenia § 39 OZ. Poukázal na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 3Cdo/ 144/2010. Dodal, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný, nakoľko súd prvej inštancie sa presvedčivo nevysporoval s argumentmi žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmenil a to tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a priznal mu i náhradu trov konania alebo napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti podľa § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalobu sa vyjadrili žalované, ktoré navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Uvedli, že žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na fakt, že nepozná skutočnú vôľu žalovaných, teda nevie určiť, či mali záujem uzavrieť zmluvy o pôžičke alebo darovacie zmluvy, pričom žalovaná 2/ viackrát v priebehu prvoinštančného konania potvrdila, že jej vôľou bolo finančné prostriedky darovať žalovanej 1/. Žalobca poukazuje na viaceré rozhodnutia, avšak žalované majú za to, že tieto rozhodnutia upravujú situácie, pri ktorých je spornosť, určitosť alebo zrozumiteľnosť právneho úkonu, pričom úkony žalovaných sú dostatočne určité a zrozumiteľné. K námietke žalobcu z jeho odvolania, že súd prvej inštancie sa nezaoberal s predmetnými rozhodnutiami poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, kde je jasne skonštatované, že ak sa súd nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania urobil tak preto, že daný argument a tiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce. Za nesprávne považovali i tvrdenie žalobcu, že zmluvy o pôžičke sú zastierajúcimi právnymi úkonmi, ktoré zastierajú darovacie zmluvy, a že ide o zmluvy neplatné. Zmluvy o pôžičke považuje za neplatné z dôvodu ich zastierania darovacích zmlúv a darovacie zmluvy za neplatné z dôvodu, že obchádzajú zákon, pričom obchádzanie zákona vidí v skutočnosti, že má nimi dôjsť k vyhnutiu sa daňovej povinnosti. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 22. decembra 2012 sp. zn. V. ÚS 340/2012-62.

4. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. mája 2016 sp. zn. 26 Co 154/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo 16. decembra 2014 č.k. 9P/327/2012-251 potvrdil a v konaní úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 547,79 eur. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), na ktorom doplnil dokazovanie výsluchom procesných strán, ako aj oboznámením listinných dôkazov (§ 213 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok „treba považovať vo výroku za správny (i keď na základe iného právneho posúdenia) a potvrdiť ho (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku)“. Výsledkami doplneného dokazovania mal preukázané, že žalobca sa v lete 2011 dozvedel, že žalovaná 1/ darovacou zmluvou z 21. júna 2011 (ďalej len „darovacia zmluva“) previedla sporné nehnuteľnosti do vlastníctva žalovanej 2/. Ako predbežnú riešil otázku neplatnosti darovacej zmluvy, dôvody jej absolútnej neplatnosti ale nezistil. Dospel k záveru, že ak žalobcom namietané okolnosti zakladali relatívnu neplatnosť darovacej zmluvy, neprehliadnuteľným bolo, že žalobca sa včas nedovolal jej relatívnej neplatnosti, preto táto otázka nemohla byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Vychádzajúc z § 40a Občianskeho zákonníka odvolací súd konštatoval, že relatívna neplatnosť právneho úkonu je založená na vyvrátenej domnienke platnosti tohto právneho úkonu; ak oprávnené osoby neuplatnia právo dovolať sa neplatnosti právneho úkonu, hľadí sa na úkon ako na platný, i keď by prípadne bol daný dôvod relatívnej neplatnosti. Na relatívnu neplatnosť súd prihliada len na návrh oprávnenej osoby. Právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho

zákonníka), ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V danom prípade nebolo možné priznať účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti tomu, že žalobca len v žalobe poukázal na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. Samotný odkaz na túto zásadu je nepostačujúci; za nepostačujúci ho treba považovať aj v prípade, že by darovacia zmluva bola relatívne neplatný úkon urobený iba jedným z manželov vo veci nie bežnej, ktorý sa týka majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Účinky dovolania sa relatívnej neplatnosti nebolo spôsobilé vyvolať ani vyjadrenie (námiетка) žalobcu, podľa ktorého žalovaná 1/ nemohla bez jeho súhlasu previesť sporné nehnuteľnosti na žalovanú 2/. Žalobca sa v danom prípade jasným a určitým právnym úkonom nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy a žalované 1/ a 2/ vzniesli námietku premlčania pre prípad, že by sa žalobca svojim vyjadrením súdu účinne dovolal jej relatívnej neplatnosti. Odvolací súd vzhľadom na to rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý je vo výroku vecne správny, potvrdil (i keď na skutkovom a právnom závere, ktorý je odlišný od záverov súdu prvej inštancie).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že: a/ súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ z.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku), b/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 dovolanie žalobcu odmietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II.ÚS 559/2018-64 z 13. marca 2020 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky v poradí druhým uznesením sp. zn. 8Cdo 80/2020 z 28. apríla 2021 opäť odmietol dovolanie žalobcu a žalovaným priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. I.ÚS 206/2022-61 z 23. júna 2022 opäť uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 80/2020 z 28. apríla 2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v poradí tretím uznesením sp. zn. 1Cdo 135/2022 z 24. januára 2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 17. mája 2016 sp. zn. 26Co 154/2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že v zhode s nálezom ústavného súdu má za to, že odvolací súd musí zrozumiteľne a chronologicky uviesť proces a postup pri jeho tvorbe rozhodnutia a to najmä v otázke posúdenia neplatnosti právneho úkonu (§ 40a OZ) darovacej zmluvy, a to právne účinným spôsobom. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd len poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 1336/1998 z 22. augusta 1998 konštatoval, že sťažovateľ sa nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, pričom žalobca tvrdil, že žaloba zachytáva jeho prejav vôle, a vyplýva z nej, že bol adresovaný všetkým dotknutým účastníkom spornej darovacej zmluvy, obsahuje konštatovanie o jej neplatnosti, ako aj informáciu o konkrétnej vytýkanej vade, ktorá bola príčinou jeho podmienenej platnosti, a vzhľadom na skutočnosť, že označený prejav jeho vôle bol súčasťou žaloby, umocňuje predpoklad, že jeho vôľou bolo zvrátiť účinky namietaného právneho úkonu (darovacej zmluvy), a tým obnoviť pôvodný vlastnícky stav. Dovolací súd mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je postačujúce, nakoľko nedáva dostatočnú odpoveď na podstatnú otázku dovolateľa k danej problematike, rešpektujúc pritom oba nálezy ústavného súdu v danej veci.

11. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý nahradil a zrušil do 30. júna 2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Odvolací súd pristupujúci k opätovnému rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa Civilného sporového poriadku. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení

Občianskeho súdneho poriadku. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov Civilného sporového poriadku o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 201 a 202 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 127 a § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c), f) Občianskeho súdneho poriadku, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

13. Predmetom prvoinštančného konania bolo určenie, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolacie dôvody uplatnené žalobcom bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku) a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku). Zovšeobecnene možno konštatovať, že odvolacie námietky žalobcu sa týkajú nesprávnosti záverov ohľadne zmlúv o pôžičke uzatvorených medzi žalovanou 1/ a 2/, dôsledkom ktorých bol i nesprávny záver, že nehnuteľnosti nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalobcu a žalovanej 1/).

15. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

16. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

17. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že dôvody, ktoré žalobca uvádza v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok a preto nepovažoval za dôvodné opakovať čo už uviedol v odôvodnení súd prvej inštancie.

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

19. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa niekdajšieho ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Žiada sa ale dodať, že žalobca síce v odvolaní výslovne neuviedol, že odvolanie podáva i z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, keď z obsahu odvolacích námietok žalobcu vyplýva, že namieta, že súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci nevysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, čo bez pochyby zakladá odvolací dôvod i podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku posúdiac odvolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

20. Odvolaciu námietku žalobcu, že rozsudok súdu prvej inštancie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu neúplnosti, nejasnosti, nepresnosti, nedostatočnosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia považuje odvolací súd za nedôvodnú.

21. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

22. V zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie, súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

23. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené

a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel.

24. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, keď mal za preukázané, že žalované platne neuzatvorili zmluvy o pôžičke ale uzatvorili darovacie zmluvy.

25. Odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

26. Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

27. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 132 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

28. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

29. V prejednávanej veci bola spornou a odvolaním žalobcu nastolenou otázkou či peňažné prostriedky boli žalovanou 2/ poskytnuté žalovanej 1/ titulom darovacej zmluvy či zmluvy o pôžičke. Odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné. V zhode so súdom prvej inštancie má za to, že žalobcom tvrdené požičanie peňažných prostriedkov žalovanou 2/ žalovanej 1/ nebolo preukázané a odvolací súd poukazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie a to posledný odsek na strane 13 a strana 14 odôvodnenia, v ktorých sú uvedené výsledky vykonaného dokazovania a závery z nich plynúce.

30. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ustanovení § 132 Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že v danej veci

bolo podstatnou skutkovou okolnosťou, že k platnému uzatvoreniu zmlúv o pôžičke nedošlo. Odvolacia námietka žalobcu o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

31. Napokon žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

32. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, aktuálne 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd vyhodnotil i odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci ako nedôvodnú.

33. Súd prvej inštancie pri posúdení veci správne pre posúdenie otázky, či vec – nehnuteľnosť patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadnil, či bola nadobudnutá za trvania bezpodielového spoluvlastníctva, kým bola nadobudnutá a z akých prostriedkov.

34. Doterajšia judikatúra súdov Slovenskej republiky, ktorá napríklad aj v R 49/1973 dospela k záveru, že vec nadobudnutá za trvania manželstva sa stane predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pokiaľ nie je obstaraná za finančné prostriedky, ktoré sú majetkom výlučne len jedného z manželov. V stanovisku R 42/1972 bol vyslovený záver, že pri nadobudnutí veci z prostriedkov patriacich jednak do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, jednak do osobného majetku niektorého z manželov sa takto nadobudnuté veci stávajú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ohľadu na rozsah použitých prostriedkov z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súdna prax dospela tiež k záveru, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí ani vec získaná (kúpou, výmenou) za prostriedky patriace do oddeleného majetku jedného z manželov len v prípade, ak ide o vec nadobudnutú za trvania manželstva kúpou (nie dedičstvom alebo darom), pričom na jej zakúpenie neboli použité len finančné prostriedky patriace výlučne jednému z manželov, v takom prípade ide o vec, na ktorú sa nepochybne vzťahuje zákonné ustanovenie § 143 Občianskeho zákonníka, t.j. vec, ktorá do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí. Podľa rozhodnutia NS SR, sp. zn. 3Cz 57/1978 ak manželia nadobudli vec za trvania manželstva za finančné prostriedky, ktoré pochádzali zo spoločnej pôžičky, z darov a zo spoločných úspor, stala sa táto vec predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

35. Súd prvej inštancie dospel na základe správne zistených skutkových záverov k správne právnomu záveru a to v tom, že k nadobudnutiu vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej 1 došlo len výlučne z prostriedkov žalovanej 1/. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zmluvy o pôžičke z 20. októbra 2001 a z 19. júna 2002 sú neplatné. Zmluva o pôžičke má reálny charakter, vznik právneho vzťahu z pôžičky predpokladá nielen zmluvné dojednanie strán, ale aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky (odovzdanie peňazí alebo bezhotovostný prevod dohodnutej sumy). Inak povedané, k zmluve o pôžičke nedochádza (a právny vzťah z pôžičky nevzniká) len na základe dohody strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Pri peňažnej pôžičke splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku t.j. bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, poprípade podľa dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie (viď NS SR sp. zn. 33 Cdo 3912/2010). Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že predmetné nehnuteľnosti, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníctva, boli nadobudnuté z finančných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva, nepreukázal, že by došlo k platnému uzatvoreniu zmlúv o pôžičke medzi žalovanou 2/ a žalovanou 1/, keď tieto uzatvorenia zmlúv o pôžičke účinne popreli tvrdiac, že išlo o dar.

36. Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie žalobcu voči trovám konania. Ani k záveru a odôvodneniu tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie niet čo dodať, len poukázať na jeho správnosť.

37. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu ako i poukaz na judikatúru vyšších súdnych autorít týkajúcu sa či už simulovaných právnych úkonov či nadobudnutia veci do bezpodielového vlastníctva z pôžičky poskytnutej len jednému z manželov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za

nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol nielen vo veci samej ale i v časti náhrady trov konania.

39. Žalované boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešné a vznikol im nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že o nároku rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Podľa § 453 ods. 1 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

41. Podľa § 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

42. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. Z vyššie citovaného ustanovenia § 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyplýva, že zákon rozlišuje medzi trovami pôvodného konania a trovami dovolacieho konania, pričom v prípade zrušenia rozhodnutia súdu dovolacím súdom ukladá súdu, ktorému dovolací súd vec vrátil na ďalšie konanie rozhodnúť aj o trovách dovolacieho konania. Uvedený záver potvrdzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/2019 zo dňa 19. novembra 2019, podľa ktorého základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu v konaní) nevyučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania – prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Ústavný súd uzavrel, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu.

45. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 453 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v dovolacom konaní priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, keďže žalobca bol napokon úspešný v dovolacom konaní. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podľa § 421 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 Civilného sporového poriadku).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 Civilného sporového poriadku).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 Civilného sporového poriadku).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 Civilného sporového poriadku).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 Civilného sporového poriadku).